

Stran: 17
 Rubrika: Kultura
 Žanr: poročilo
 Površina članka: 224 cm²

mednarodni festival Mesto žensk

Različne plati interakcije

Ana Schnabl

Ljubljana – Eden od vrhuncev 17. festivala *Mesto žensk*, ki se je v soboto sklenil s performativnima nastopoma **Barbare Kukovec** in **Katarine Stegnar**, je bilo tako v prenesenem kot v dobesednem pomenu besede četrtkovo gostovanje mednarodno uveljavljene in dodobra razvejane interdisciplinarne umetniške organizacije **La Pocha Nostra**. Uradno je ta skupina, ki povezuje umetnike performansa, nastala v začetku devetdesetih let in v tem trenutku šteje več kot 30 članov, pri čemer so osrednji protagonisti njen ustanovitelj **Guillermo Gomez-Pena**, **Violeta Luna** in **Erica Mott**, ki smo jih lahko spremljali tudi v dogodku *La Pocha Remix: psiho-magične akcije za narobe svet*.

Tesnobni karneval

Koncept psihomagije, ki si ga je La Pocha Nostra očitno izposodila pri čilskem filmskem ustvarjalcu Alejandru Jodorowskem, so za to priložnost uresničili v razpolovljeni dvorani Stare mestne elektrarne, ki so jo tako zasedali trije dvignjeni platoji (za tri performerje), šank in projekcijsko platno. Obiskovalci smo se lahko prosto sprehajali in ustavljali, da bi opazovali šamanska izvajanja, travestijo in kičasto nizanje simbolike ter metaforike performerjev, ki so v vrtoglavem tempu proizvajali ne samo prizore, slike, osebe in prezentacije, pač pa tudi pomenski hrup. Slednji se je raztezal od etično-političnih vprašanj, ki se zatikajo v identitetne predsodke, do samonanašalnih umetnostnih dilem, ki prečijo umetnostne strategije. V tem oziru se je razbohotil predvsem problem interakcije, ki je v zgodovinskih začetkih performansa učinkovala kot razbitje, dandanes pa je zgolj postopek, ki je na voljo ne samo umetnosti, temveč družbi oglaševanja in potrošnje v splošnem.

Zasedbi La Pocha Nostra je uspelo ustvariti dovolj dvoumne situacije, v katerih je poseg v performerja pomenil tudi zadostno tveganje (obiskova-

fotografija dokumentacija Dnevnik

Svojevrsna zadržanost avstrijske glasbenice Anje Plaschg je neizogibna sestavina njenega sicer suverene nastopa.

lec bi lahko izgubil šop las, bil razgaljen in premerjen s šopom vrtnic, skalpiran ali le priča masturbaciji), da je potrošnja njegovih veščin ali znanj povratno opozarjala tako na hiperkonzumacijo umetnosti kot na »kulturni safari«, ki ga zahodni intelektualci kot kolateralno škodo proizvaja zato, da bi se učil o Drugem in drugačnem. Semantika dogodka *La Pocha Remix* je večplastna, saj operira preprosto in generira metafore moči sodobnega imperializma in kolonializma, ki jih je že skoraj dolgočasno brati, hkrati pa med sprehajalci proizvaja karnevalsko-anksiozno vzdušje, saj smo vendar mi pod nenehnim nadzorom povabila na predstavo.

Sramežljiva brezhibnost

Večer zatem je lepo število navdušencev počastilo nastop avstrijskega glasbenega projekta **Soap & Skin**, plod nekoliko sramežljive, a nadvse nadarjene mladenke **Anje Plaschg**. Dekle, ki

je odraslo na prašičji farmi nekje na vzhodnem Štajerskem, je pri sedmih letih začelo igrati klavir, malo kasneje pa se je Anja lotila še violine. Glasbena strast se je potem, ko se je preselila na Dunaj, da bi študirala slikarstvo, razrasla v poglavitno zadolžitev. Doslej je izdala en izvirni album z naslovom *Love tune for Vacuum* in nekaj EP-jev, na katerih najdemo tudi priredbe komadov *Janitor of Lunacy*, *Pale Blue Eyes* in celo *Voyage Voyage*.

Umetnica, zapisana temni strani lune, je ob podpori klasičnega ansambla izvedla suveren koncert, ki pa ni presegel studijske predpostavke. Anjina zadržanost, ki je studijski posnetki pač ne morejo posredovati, je okrnila celo tehnično brezhibne in kompozicijsko kompleksne komade – temačnost in čustvena aficiranost se, razen med izvedbo predzadnje pesmi *Marche Funebre*, nista prelili z odra med poslušalce. Ostali sta na odru kot nedeljivi zaznamek vsebin Anje Plaschg.